

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/70/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123206227
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123206227.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., IČO: 47 234 547, so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX A., o zaplatenie 1.014,98 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Konanie o návrhu žalobcu na zmenu na jeho strane zastavuje.

II. Žalobu zamietá.

III. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 26.06.2023 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.014,98€ spolu s príslušenstvom spočívajúcim v úrokoch a úrokoch z omeškania.

1.1. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 29.03.2014 uzavrel ako veriteľ na jednej strane so žalovaným ako dlžníkom na strane druhej „Zmluvu o Revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty“ podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000 €. Žalovaný po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpal z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 3.890,64 € tak, že sumu 3.604,40 € čerpal výbermi hotovosti z bankomatov, platbami na vybraných obchodných miestach a financovaním na svoj účet a sumu 286,24 € predstavujú poplatky. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradil žalovaný žalobcovi do dnešného dňa len časť dlžnej sumy vo výške 5.104,81 €. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného vyhlásil dňa 27.04.2021 veriteľ mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak žalobca požaduje na žalovanom zaplatenie sumy 1.014,98 € (981,52 € z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny a 33,46 € z titulu dlžných úrokov z úveru). Okrem toho požaduje zaplatiť úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,76% ročne zo sumy 981,52 € od 28.04.2021 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1.142,98 € od 28.04.2021 do 19.10.2022, 1.078,98 € od 20.10.2021 do 21.11.2022 a 1.014,98 € od 22.11.2022 do zaplatenia.

2. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril. Na pojednávaní uviedol, že úver prestal splácať pre vysoké úroky a pre stratu zamestnania, pričom aj manželka bola bez práce.

3. Súd vo veci rozhodoval na pojednávaní, na ktorom vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Dňa 29.03.2014 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená „Zmluva o Revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty“. Podľa tejto zmluvy bol úverový rámec poskytnutý žalovanému vo výške 5.000 €. Výška mesačnej splátky bola minimálne 5,00% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 €. Splatnosť mesačnej splátky - 10. deň v mesiaci. Výška úrokovej sadzby - 28,68% ročne, RPMN - 46,36%, splatnosť prvej mesačnej splátky - 10. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie revolvingového úveru. Zvolený súbor poistenia - základný súbor poistenia a poplatok za poistenie bol 3,33%.

3.2. Žalobca ďalej súdu predložil platobnú históriu (č.l. 15-20), z ktorej vyplýva, že žalovaný riadne splácal splátky až po splátku splatnú dňa 10.10.2020 vrátane. Od splátky splatnej dňa 10.11.2020 však žalovaný už ďalšie splátky nezaplatil s výnimkou sumy 128 €. Celkom zaplatená suma zo strany žalovaného tak dosahuje 4.976,81 € + 128,00 € = 5104,81 €.

3.3. Z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov (č.l. 21) vyplýva, že žalovaný čerpal celkom sumu 3.604,40 €.

3.4. Žalobca ďalej súdu predložil „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 27.04.2021, ktorým vyzýva žalovaného na zaplatenie úhrady vo výške 1.142,98 €, pričom toto oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 04.05.2021.

3.5. Výzvou zo dňa 05.09.2023 (č.l. 39) z dôvodu nedostatku opisu skutkových okolností v žalobe požiadal súd žalobcu, aby mu tento zaslal

- všetky doklady a výstupy z registrov, na základe ktorých sa overovala bonita,
- uviedol, kde v zmluve je uvedená výška poistného (nominálne alebo z akého základu sa vypočítava),
- uviedol, kde v zmluve je uvedený poplatok za správu úveru,
- uviedol na základe čoho boli účtované ďalšie poplatky,
- uviedol a preukázal či, kedy a na základe zmluvného alebo zákonného ustanovenia došlo k ukončeniu zmluvy,
- preukázal postup podľa §53 ods. 9 OZ. pred zosplatením úveru.

3.6. Žalobca podaním zo dňa 09.08.2023 (č.l.37a -37v) navrhol zmenu žalobcu v súdnom konaní. Listom zo dňa 07.09.2023 (č.l. 44) oznámil súd žalobcovi, že skutočnosti požadované vyššie uvedenou výzvou sú potrebné aj pre rozhodnutie o zmene žalobcu. Keďže žalobca na predmetnú výzvu nereagoval, súd uznesením č.k. 9Csp/70/2023 – 46 zo dňa 25.09.2023 návrhu na zmenu žalobcu nevyhovel. Keďže dňa 09.11.2023 žalobca znova na základe rovnakých skutkových okolností a rovnakej zmluvy o postúpení pohľadávok opakovane svoju žiadosť o zmenu žalobcu, súd vychádzajúc z toho, že ide o vec rozhodnutú konanie o tomto návrhu zastavil (§ 230 C.s.p. v spojení s § 161 ods.2 C.s.p.).

3.7. Ďalej je potrebné uviesť, že súd neprihliadal na podanie žalobcu doručené súdu dňa 09.11.2023 (štvrtok), teda v krátkej lehote pred pojednávaním (13.11.2023 pondelok) v počte cca 63 strán, nakoľko oboznámenie sa súdu s týmto podaním a zaslanie tohto podania žalovanému by vyžadovalo odročenie pojednávania. Súdom požadované vysvetlenie a doklady mali byť žalobcom zaslané v lehote 15 dní od doručenia výzvy, teda najneskôr do 20.09.2023. Na podanie žalobcu doručené súdu dňa 09.11.2023 v častiach uvádzajúcich skutkové okolnosti a nové dôkazy tak súd neprihliadal aplikujúce §153 ods.2 C.s.p. (Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.).

4. Podľa § 1 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy - Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm.d) zákona č. 129/2010 Z.z. - zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z.

(1) Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3.

Podľa § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. - Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

Podľa § 53 ods.9 OZ - Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa § 565 OZ - Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

5. Podľa NSS ČR sp. zn. 1 As XX/XXXX - D. kasačného soudu je třeba uvedené závěry krajského soudu chápat ve vzájemné souvislosti tak, že součástí odborné péče při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je také posouzení rozhodujících listin a vynaložení patřičného úsilí, podloženého odborností a profesionalitou, aby byly zjištěny všechny potřebné skutečnosti v nezbytném rozsahu. Proto je nutno dovodit také požadavek na doložení tvrzení dlužníka o jeho majetkových poměrech. Samotné ničím nedoložené prohlášení spotřebitele nemůže vést k řádnému prověření jeho schopnosti splácet úvěr, neboť se dle slov krajského soudu jedná o situace, kdy by osoba jednající s odbornou péčí měla a mohla mít pochybnosti o pravdivosti tvrzených skutečností. Smyslem zakotvení povinnosti poskytovatelů spotřebitelských úvěrů posuzovat úvěruschopnost spotřebitele (§ 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru) je především ochrana spotřebitelů před rizikovými úvěry a dále řešení problému rostoucího zadluženosti domácností (viz důvodová zpráva k zákonu o spotřebitelském úvěru). Povinnost věřitele posoudit před uzavřením smlouvy bonitu spotřebitele představuje pro spotřebitele i určitou záruku, že věřitel bude při poskytování úvěru postupovat tak, aby jej do určité míry chránil před neschopností splácet. Primárním chráněným zájmem je zde ochrana spotřebitele před neodpovědným poskytnutím úvěru, které by vedlo k jeho insolvenční se všemi negativními následky, a to jak ekonomickými v podobě ztráty majetku, tak společenskými v podobě společenské stigmatizace (viz Wachtlová, L., Slanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 99).

Podľa NS ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018 - Povinnost posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků.

Podľa rozsudku KS v Prešove sp. zn. 20Co/72/2017 - V súvislosti so zisťovaním bonity spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na doplňujúci návrh, ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 129/2010 Z.z., v ktorom sa okrem iného uvádza: „Zámer finančného sprostredkovateľa je často presvedčiť nebonitného klienta, ktorý má problémy s kontrolou vlastných finančných tokov a hospodárením, aby pristúpil na úver, u ktorého je v mnohých prípadoch zjavné, že ho spotrebiteľ nebude vedieť splácať. Finančný sprostredkovateľ je motivovaný zanedbať povinnosť skúmania spotrebiteľovej schopnosti splácať úver vidinou peňažnej prémie za sprostredkovanie a subjekt poskytujúci úver si je vedomý, že v prípade neschopnosti splácať majetok môže siahnuť za pomoci štátneho donútenia na majetkové hodnoty dlužníka, napríklad obydlie. Prípadný argument zo strany veriteľa, že exekúcia majetku u nebonitných klientom je prirodzeným následkom nedodržania povinnosti splácať úver neobstojí. Je tak z dôvodu, že v prípade hrubého porušenia povinnosti skúmať spotrebiteľovu schopnosť splácať úver veriteľom z dôvodu vidiny majetkových hodnôt spotrebiteľa vstupuje veriteľ do zmluvného vzťahu v zlej viere (malé fide), keďže si je dopredu vedomý toho, že spotrebiteľ pri svojej úrovni bonity s veľkou pravdepodobnosťou nebude môcť splácať úver. Veriteľ si je teda vedomý faktu, že hlavnou časťou

zmluvného plnenia, ktorú od spotrebiteľa obdrží nebudú splátky úveru, ale poplatky za omeškanie platieb a uspokojenie z majetkových hodnôt spotrebiteľa v dôsledku spotrebiteľovej platobnej neschopnosti. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať.

Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C – 679/18: Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie splňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C – 449/13: Z toho vyplýva, že veriteľ musí po prvé v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu na úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

6. Bezúročnosť úveru a neplatnosť predčasného zosplatenia úveru. Cieľom § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.).

Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a pod.

Z uvedeného je zjavné, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver.

Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (tj. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrované deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

7. Medzi stranami sporu došlo k vzniku záväzkového právneho vzťahu, ktorý má nepochybne spotrebiteľský charakter. Keďže tento záväzkový vzťah bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, je okrem občianskeho zákonníka normovaný aj lex specialis právnym predpisom – zákonom o spotrebiteľských úveroch vo vyššie citovanom znení. Jednou z povinností súdu pri posudzovaní takéhoto právneho vzťahu a nárokov z neho plynúcich je ex offio skúmanie splnenia povinnosti dodávateľa – veriteľa posudzovať bonitu dlžníka s odbornou starostlivosťou. Žalobca na výzvu súdu iné doklady o skúmaní bonity ako boli súdu zaslané spolu so žalobou nepredložil.

7.1. V rámci príloh k žalobe, žalobca súdu predložil výplatné pásky žalovaného a to za obdobie 02/2014, kde je uvedený čistý príjem 563,51 € a 01/2014, kde je uvedený čistý príjem 724,21€.

Z vyhlásenia o poučení o ochrane osobných údajov vyplýva, že žalovaný je ženatý a vyživuje tri deti. Okrem čistého príjmu, ktorý by mal byť vo výške 700 € má iný príjem vo výške 69,00 €. Čistý príjem jeho manželky by mal byť 350 € a žijú vo vlastnom dome. Nájomné platia vo výške 200 €.

Tu treba zdôrazniť, že uvedené údaje neboli žiadnym spôsobom zo strany žalobcu verifikované potrebnými dokladmi a preto súd vychádzal z vyššie citovaného rozsudku SdEÚ, že samé takéto tvrdenia bez ich podloženia relevantnými dokladmi sú nedostatočné pre splnenie povinnosti skúmania bonity s odbornou starostlivosťou.

Žalobca tak súdu nepredložil doklady, z ktorých by vyplývalo, že zisťoval u žalovaného jeho sociálnu situáciu, a to najmä výdavky na živobytie spočívajúce napr. v platbách za bývanie, za stravu, za telekomunikačné služby, za lieky a pod. Rovnako žalobca súdu nepredložil doklad o tom, žeby žalovaného pred poskytnutím úveru lustraval v niektorom z úverových registrov za účelom zistenia, či už nespláca iné úvery a aký je priebeh tohto splácania.

7.2. Je tak zrejmé, že vyššie uvedeným spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity dlžníka žalobca nepostupoval (nezaujímali ho príjmy a ani výdavky žalovaného a to, či po ich úhrade má dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru; nepreveril ho v úverových registroch a pod.). Súd teda robí záver, že poskytnutý úver v zmysle § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. nebolo možné platne predčasne zosplatiť postupom podľa § 53 ods.9 OZ a § 565 OZ a tento úver je zároveň bez úrokov a bez poplatkov. Predčasné zosplatenie úveru je teda neplatným právnym úkonom. Hrubé porušenie povinnosti odbornej starostlivosti umožňuje aplikáciu oboch zákonom predpokladaných sankcií na základe aplikácie pravidla „argumentum a maiori ad minus“ (od väčšieho k menšiemu; od silnejšieho k slabšiemu – závažnejšie porušenie v sebe obsahuje aj porušenie menej závažné). Navyiac, žalobca pri predčasnom zosplatení nepreukázal zaslanie ani tzv. upozorňujúcej výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ, ktorá je nevyhnutnou podmienkou pre aplikáciu predčasného zosplatenia podľa § 565 OZ.

8. Keďže žalovaný reálne čerpal sumu 3604,40 € a vrátil sumu 5104,81 €, nie je nič dlžný a preto súd žalobu zamietol. V rámci zaplatenej sumy nemožno identifikovať ani sumu poisťného, keďže zo zmluvy nie je zrejmé z akého základu sa poisťné 3,33% vypočítavalo.

9. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

9.1. Žalovanému v konaní úspešnému žiadne trovy konania zo spisu neplynú, preto mu súd nárok na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.